

Antidogma: Az amerikai politika királycsinálói 2.

2017 május 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez nagyon kemény!

A cionista lobbival által az amerikai politika fölött gyakorolt ellenőrzés annyira totális, hogy maga az elnök sem kezdeményezhetne olyan intézkedést, amelyet az elbűbált károsnak tartana Izrael érdekeire nézve, ellenben a zsidó államnak kedvező javaslatokat a kongresszus gyakran „megfejezi”. Ami a konkrét anyagi támogatást illeti, az USA az utóbbi két évtizedben több mint százmilliárd dollárt adott közpénzből a déli támogatott kedvencének. Ez a segítség sohasem apad el, és sohasem csökken, még akkor sem, ha az amerikai államháztartás súlyosan deficitese, mint manapság.

A lobbival valóban egy egész rendszer. Központjában az AIPAC (American Israel Public Affairs Committee) található, amely közvetlenül beavatkozik a washingtoni Kongresszusban és annak tagjaival. Székhelye Washingtonban van, és mivel nemzeti lobbiként regisztráltak, nem tekintik idegen országot támogató szervezetnek. Ha annak tekintenék – merthogy az USA-ban nemzeti lobbik is létezhetnek –, akkor sokkal távolabb tartanák a Kongresszus döntéshozatali mechanizmusától. Nemzeti lobbiként viszont joga van részt venni a parlamenti bizottságok munkájában, határozattervezetet vagy törvényjavaslatot kidolgozni és megszavaztatni, tagjait választott testületekbe kineveztetni. A szenátoroknak és a képviselőknek lehetőségük van arra is, hogy hivatalosan az AIPAC alkalmazottai közül választhassák legközelebbi munkatársaikat, akik a választási időszakban a népképviselők újráválasztásához szükséges anyagi támogatás felhajtásából is alaposan kivesszük a részüket, természetesen annak függvényében, hogy a kérdéses népképviselő mennyiben tartja magát a legszigorúbb pro-cionista ortodoxiához. Kongresszusi jelenléte lehetővé teszi az AIPAC számára azt is, hogy bármikor mozgósíthassa a szenátorokat és a képviselőket, képessé téve arra, hogy akár 70 szenátor azonnali támogatását is megszerezze (a százból) abban az esetben, ha az elnök netán olyan intézkedésen tőrné a fejét, amely nem szolgálná Izrael érdekeit.

Ezzel a Fehér Ház is tisztában van, ezért aztán ilyen eset csak elvétve fordul elő. A legismertebb még *Gerald Ford* elnökségének idejére esik, aki 1976-ban arra készült, hogy nyilvánosan az 1967-es határok tiszteletben tartására szólítsa fel Izraelt, a szenátorok sebtében megfogalmazott levele azonban csírájában elfojtotta ötletét. Magától értetődő módon Izrael legutóbbi Libanon elleni agressziója is haladéktalanul aktivizálta a lobbival. Ennek eredményeként az amerikai képviselőház 410 szavazattal 8 ellenében már az izraeli támadás kezdetén elfogadott egy határozatot, amely „*elítéli a zsidó állam ellenségeit*”. Az AIPAC, amely valószínűleg a határozattervezetet is megfogalmazta, 2006. július 20-án azonnal azt hangoztatta, hogy „*az amerikai nép elsőrendű többsége támogatja Izrael háborúját a terrorizmus ellen, és megérti, hogy ebben a válságos időszakban a legközelebbi szövetségeseink mellett kell állnunk*”. A „népnek” ugyan nyikkanni sem volt ideje, de az AIPAC azért megnyilvánult a nevében...

Lobbizásában az AIPAC az 50 legfontosabb amerikai zsidó szervezet elnökét tömörítő grémiumra (CoP) támaszkodik, amelyek mindegyikének azonos a célja: egyrészt Izrael feltétlen támogatása, másrészt az izraeli politika ellenzőinek megvédelmezése és megfélemlítése. E gyülekezet két oszlopos tagja az ún. Rágalmazásellenes Liga (ADL) és az Amerikai Zsidókongresszus (AJC). Az elbűbált 1949-ben hozta létre a B'nai B'rith nevű szegregált (ti. csak zsidó tagokat befogadó) szabadkőműves páholy eredetileg az antiszemitizmus elleni küzdelemre. Mára az ADL a politikai cionizmus élgárdájává vált, amely Izrael bírálóinak a szemmel tartására és adott esetben jogi eljárásokkal és médiakampányokkal végrehajtott tönkretételére szakosodott.

Az 1906-ban a Németországból érkező zsidók jogainak védelmére alakult és kezdetben anticionista AJC a második világháborút követően átváltott a militáns cionizmusra, és újabban különösen a lobbival külföldi ügyeivel foglalkozik. 2004-ben érdekképviselői irodát nyitott Brüsszelben, hogy hatásosabban gyakorolhasson nyomást a palesztinok problémái iránt szerinte „túlzott érzékenységet” tanúsító Európai Unióra. Ezekhez a nagy országos szervezetekhez a helyi szinten ténykedő Izrael-barát politikai akcióbizottságok (PACs) hálózata kapcsolódik, amelyek ugyanazt művelik vidéken, mint a lobbival a fővárosban: a közvéleményt megpuhító kampányokat, a népképviselőket célzó nyomásgyakorlást, a választási támogatások megszervezését stb.

Különösen a helyi és országos választási kampányokban játszanak kulcsszerepet. Mivel nagyon aktívak és országos szinten is jól szervezettek, a republikánus és a demokrata szavazatok szortírozása révén már az elektori voksokról döntő elválasztásokon képesek újat állni minden olyan jelöltnek, aki nem felel meg az elvárásainak, ugyanakkor pedig jelentős anyagi támogatást nyújtani az ellenfelének. Ráadásul az összes etnikai csoport közül százalékosan a zsidók tanúsítják a legmagasabb választási hajlandóságot, és csaknem 90 százalékuk az elektori szavazatokat tekintve abban a tíz kulcsállamban él, amelyek önmagukban is elég elektori szavazattal rendelkeznek az elnök megválasztásához. „*Ha ehhez hozzáadjuk a közvélemény-kutatások szerint a zsidókhhoz hasonlóan Izrael-barát nem zsidó szavazókat, világossá válik, hogy az országban Izrael rendelkezik az egyik legnagyobb vétőcsoport támogatásával*” (*Mitchell Bard, Congress & the Middle East: The Pro-Israeli and Pro-Arab Lobbies,*

jewishvirtuallibrary.org). Ugyanakkor a terepen végzett cionista aktivizmushoz olyan neves agytrösztök (think tanks) szolgáltatják az ideológiai muníciót, mint az Amerikai Vállalkozás Intézete (AEI), a Biztonságpolitikai Központ (CSP), a Külpolitikai Kutatóintézet (FPRI), a Hudson Intézet és a Nemzetbiztonsági Ügyek Zsidó Intézete (JINSA). Mindezek a szervezetek elsősorban a keleti és nyugati part nagyvárosaiban ténykednek, ahol az amerikai zsidóság is összpontosul, ami azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy a „hátszág” ne lenne fogékony a befolyásukra. A lobbizás állásfoglalásait ugyanis egyre inkább magáévá teszi az ún. vallásos jobboldal derékhadát képező pünkösdisták (evangelikális) protestánsok több tízmilliói tábor. Ez azonban már egy másik történet.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló